

[Arnth Jensen.]

jo, at Loven af 1933 var et Kompromis, og det kunde jo godt tænkes, at vi, saaledes som Forholdene har udviklet sig, kunde ønske at gaa andre Veje end dengang, og lige saa vel som den højtærede Justitsminister forlanger Frihed for sit Vedkommende til at ændre Loven i mere statsmæssig Retning, kunde vi kræve den ændret i mere fri Retning. Ministeren kan ikke skyde sig ind under dette, at fordi der er givet Bemyndigelse i 1933, saa skal en saadan Bemyndigelse ogsaa gives ud i Fremtiden og endda, efter min Mening, i en skærpet Form. Derfor vil jeg sige til den højtærede Minister, der i Udvalget bad mig om at skrive Loven med faa Paragraffer, at hvis Ministeren opretholder Lovforslaget i den Skikkelse, det har, kan jeg komme meget nemt fra det, for saa er Paragrafferne skrevet, saa har de den Affattelse, som jeg omtalte forleden Dag.

Det har glædet mig i Dag at høre den Forhandlingsvillighed, der skinnede igennem Ministerens Tale, og naar jeg sammenstiller dette med, at det ærede Medlem Hr. Steen sluttede sin Tale med, at han forbeholdt sig fuld Forhandlingsfrihed, saa vil jeg tro, at den højtærede Minister, naar han faar talt nærmere med det ærede Medlem Hr. Steen, maaske i saa høj Grad skifter Mening, at der kan komme et Forslag ud af det, som slet ikke ligner det, den højtærede Justitsminister har forelagt. Hvis det skulde blive Tilfældet, saa vil vi gerne være med i Arbejdet, men paa det Grundlag, som Ministeren her har forelagt, kan vor Støtte ikke forventes.

Den højtærede Minister gennemgik Paragrafferne og sagde, at dette Forslag ikke i Forhold til Bevillingshaverne betød nogen Udvidelse af Justitsministerens Myndighed. Det er jo ikke rigtigt, men Ministeren sagde jo ogsaa, at han gerne vilde tale baade om § 3 og om § 12, og det er jo netop der, der er Tale om en udvidet Bemyndigelse for Ministeren, ligesom der skabes en udvidet Bemyndigelse for Ministeren gennem den foreslaaede Filmsfond og Filmcentral, en Bemyndigelse, vi ikke kan gaa med til.

Hasle: Den højtærede Justitsminister anvendte i sin Tale lang Tid til at paavise, at dette Forslag ikke betød nogen væsentlig

Udvidelse af Ministerens Magt. Der er ikke Tid til i Enkeltheder at imødegaa dette, men det vil der formentlig senere blive Lejlighed til. Jeg vil dog gerne sige, at paa det Omraade, hvor jeg maaske hæftede mig mest ved det i mit første Indlæg, nemlig med Hensyn til § 3, Nr. 6, erklærede Ministeren sig villig til Forhandling, og det kan jeg kun være tilfreds med.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Afgifternes Størrelse vil jeg gerne betone, at den Uenighed, der er mellem den højtærede Minister og mit Parti, i første Række drejer sig om Afgifternes Størrelse. Vi er jo alle her i Rigsdagen, saa vidt jeg har forstaaet, enige om, at under Bevarelsen af Monopol-systemet er der Rimelighed i at tage visse Afgifter. Jeg har blot hævdet, at jeg ikke kunde gaa med til, men bestemt maatte afvise, at Afgifterne var saa høje, at der ikke for den paagældende blev den tilstrækkelige økonomiske Interesse i det, og jeg har allerede i mit første Indlæg paavist, at man ved dette Forslag var kommet saa højt op, at denne Interesse ikke i tilstrækkelig Grad er til Stede. At Ministeriet selv har været klar over dette, vil fremgaa af dets Bemærkninger til § 5, hvor Begrundelsen for at give Ministeriet Lejlighed til at skønne over en Lejeafgifts Størrelse netop er den, at Ministeriet, at Staten har en ganske særlig Interesse, af Hensyn til den høje Afgift, i denne Kontrakts Affattelse, medens den paagældende ikke har tilstrækkelig Egeninteresse. Over for dette er det, jeg siger, at saa er man gaaet for vidt med Beskatningen, saa er man kommet for højt op med Afgifterne; men at man kan tage en betydelig Afgift, det er jeg enig i.

Med Hensyn til dette Spørgsmaal udtalte Ministeren et Par Gange, at det her kun drejede sig om 37 Biografteatre. Det forstaaer jeg ikke rigtig, idet der efter Bemærkningerne til Lovforslaget er 37 Biografteatre, der har over 20 000 Kr.s Indtægt, medens dette Forslag begynder med 10 000 Kr. Men hvis det er et Udtryk for, at Ministerens Forhandlingsvillighed allerede viser sig her, saaledes at man først begynder Skalaen ved 20 000 Kr., maa jeg ogsaa erklære mig tilfreds hermed, og saa maa vi tale om Satsernes Størrelse i næste Omgang.

Jeg maa slutte med at sige, at det jo ofte er Tonen, som gør Musikken, og jeg